

Ha rád lenne írva...

Fikciós novella, amely akár meg is eshetne.

Történt pedig azidőtájt, amikor már minden újszülöttbe kötelezően életreszólóan chipeket ültettek az állami nyilvántartás, az egészségbiztosítás, a háziállat azonosítás és ki tudja még miféle fontos célokból.

Evvel nem is lett volna semmi baj, mert már minden ember az államot szolgálta: csak azt tették, tehették, amit mondtak nekik, mert különben nem tudtak megélni, hiszen nem járt volna nekik multibatka, amivel vásárolni lehetett. Meg is szokhatták már ezt az életmódot, hiszen több generációjuk élt az ezt megelőző időkben, amikor a „szabad országban, szabad emberek, azt teszik, amit szabad” volt az élet jelmondata. A nagy, kerek változás óta a szlogen is megváltozott: „Multibatka az élet java, még, ha nem is az Isten adta”.

Ebben a mi új multibatka világunkban történt ez az eset, amelyet most elbeszélék.

I. fejezet,

amelyben a dolog megesik.

A chipeket egy robotüzem gyártotta és azokat tokozás nélkül, ömlesztve szállították másik üzemekbe, ahol a szülő-otthoni megrendelések szerint tokozták az újszülöttnek megfelelő beültetésbarát fóliákba. Az eljárás bonyolult volt, mert figyelemmel kellett lenni a vér összetételre, az energiaforrás szondákra, a sugárzásvédelemre, a kommunikációs hullámok zavarmentességére, valamint a külső érzékelők előtti megfelelő membránok kiképzésére és elhelyezésére is. Pontos információval a szülő-otthonok műszerei szolgáltak ehhez a bonyolult tokozási művelethez. Az elkészült chip mikrocsatornán jutott a beültetéshez. Mivel mindenki rendelkezett beültetett chippel, az épületet senki sem hagyhatta el ellenőrzés nélkül és így került sor a csecsemő chipjének első ellenőrzésére az úgy nevezett: wind-up validation, kiinduló érvényesítésre.

Egy ilyen robotüzemi szállítás alkalmával a kamion-sofőrnek a pihenő-parkolóban a szokásosnál nagyobb élvezete akadt és túlaludta az indulás idejét. Kénytelen volt ezért ott maradni a következő indulási időpontig, hogy a távolság miatti vezetési ideje megfeleljen a közlekedési előírásoknak. Nem bánta, mert az élvezetes hölgyemény vele maradt. Úgy gondolta megéri azt a büntetést, amit fizetnie kell majd a késedelemért.

Szép nyári idő volt, csak úgy tűzött a nap, mégis a kamion légkondicionált, lefüggönyözött részében kellemesen, mondhatnám gyönyörökkel teltek az órák.

Arra nem is gondolt, hogy a raktérben a meztelen chipek az egyébként jótékony szilikonoldatba süllyesztve a szokásosnál jóval több időt töltöttek a nem nekik tervezett körülmények között. Tudvalévő, hogy mindenkinek, még a chipeknek is meghatározó, milyenek az első benyomásaik. Ezek ágyazódnak be az emberbe, állatba, növénybe, de a chipbe is, a legmélyebben.

A csodás napsütés nem izgatta különösebben a sofőrt és társát, ahhoz túlságosan el voltak foglalva egymással. Nem így, a raktérben elhelyezettekkel: a napsugárzás hatására a szilikonoldat összetétele megváltozott, egyes részek párologni kezdtek, növelve a tartály nyomását, mások

elektronokat veszítettek, vagy vettek fel, izotóppá váltak. Néhányuk felfedezte a meztelen chipecet és azokhoz tapadt, benyomult védtelen érzékelőjükbe. Volt olyan is, amelyik a chip legbelsőjébe diffundált és elektronsere folytán kötésbe került. Egyszóval a chipec megváltoztak, hiszen bio-chipec voltak, a kor igazi nano-digitális csodái, sokszorosan lekörözve hagyományos szilícium őseiket.

Nem tudta meg az apró kis szabálytalanságot senki, mert a kamionsofőr a nagyobb botrány elkerülése érdekében azonnal befizette a késedelmi büntetést, amit a közlekedési felügyelő természetesen, azonnal zsebre is tett. Így jelentés sem készült az esetről, vagyis nem történt semmilyen rendkívüli esemény.

A mi chipjeink bekerültek a többi közé felsorakozva a tokozásra, csomagolásra, amelyeket azután a világ legkülönbözőbb részein ültettek be az újszülöttekbe. Jutott belőle emberekbe, házi állatokba, kutatás tárgyát képező emlősökbe, madarakba, sőt közép-Amerikában hullókba is és még ki tudja hová. Azért volt ez lehetséges, mert a végső és megváltoztathatatlan azonosítót, a személyi számot és más fontos jellemzőt, a beültetéskor táplálta beléjük a központi rendszer a chip első aktiválásakor, a beültetés pillanatában létrejövő kommunikációs kapcsolatban. A személyi szám az egyszer írható, csak olvasásra alkalmas, kitörölhetetlen memória részbe töltődött. A mi kamionosunk szállította chipec is sorra kerültek egytől-egyig.

Sokáig semmi sem történt, az élet folyt a szokásos medrében, mígnem kutatóknak feltűnt, hogy egyes megfigyelt állataik szemek fölötti része furcsán elszíneződik, különböző és változó színeket vesz fel. Az okoknak nem tudtak nyomára bukkanni, azért kutatási jelentés csak készült róla és hamar napirendre tértek fölötte, folytatták kirendelt feladataikat, - tudjuk a multibatkáért.

Másutt is hasonló jelenséget figyeltek meg háziállatokon, de az iparszerű termelésük során legfeljebb, ha egy-egy állatorvos végzett ellenőrző vizsgálatot az ismert betegségekre kiterjedően. Az eredmény negatív volt és a színeket tudomásul vették.

Eltelt az eset óta egy generációnyi idő és az emberek homlokán furcsa, változó színű foltok kezdtek megjelenni. Először egyetemistákon, legalábbis így került figyelembe, azután egyre szélesebb körben fedezték fel. Érdekes módon, a kisgyerekeken és az iskolásokon nem volt látható, másoknál meg kitént a színek változása és időnkénti eltűnése. Az emberek nem tudták mire vélni a jelenséget, próbálták mindenféle szerrel kezelni, hatástalanul.

Hirtelen hisztérikus vásárlási roham indult a baseball sapkákért, amely némileg eltakarta az új betegséget, jelenséget. A kozmetikai ipar felismerve az új piacot kísérletezni kezdett a napvédőszerek és a hajfestékek mintájára homlok-takaró-krém és homlok-színező-festék előállításával. Több egyetemista, akik először észlelték a jelenséget, részvénytársaságot alapított és bízatták társaikat, hogy lépjenek be ebbe a bomba üzletbe.

Alig akadtak olyanok, akik a jelenség vizsgálatával foglalkoztak volna, hogy megállapíthassák mitől keletkezett, hogyan változik, esetleg megszűnik, - egyszóval a jelenség okaival, magyarázatával. A krém- és festék részvénytársaság sokkal hasznosabbnak ígérkezett. Nem hiába korunk beidegződése, mindennek a multibatka hozam oldalát tekintjük. Aki nem ezt teszi az - bármilyen tevékenységet is végez - pusztán szolgai sorsra és ebből kifolyólag igen, alacsony életrévora, kevés batkára számíthat.

II. fejezet,

amelyben az egyetemisták illegális kutatásba fognak.

Az egyetem Neumann János Emlékét Ápolók Köre azon néhányak közé tartozott, akik kíváncsiak voltak az új jelenség eredetére, okaira. A néhányak analízise furcsa, meglepő, hihetetlen eredményeket mutatott. A munka rendkívül nehéz volt, mert mindenki takarni, eltüntetni igyekezett a foltjait. Különösen nagy akadályba ütközött a színváltozások okainak a keresése.

Saját maguk vizsgálatával kezdték, de ez semmi eredményre nem vezetett, mert azon nyomban a színes foltok eltűntek. Felhagyva a munkával a foltok ismét előkerültek. Aztán egy főzőtanfolyamon sikerült a résztvevő, újdonsült háziasszonyokat rávenni egy analízis elvégzésére. Minden résztvevő kapott egy táblázatot, amelyet rendszeres időközönként kitöltöttek: a homlokfolt színe, mit ettek, mit csináltak, hőmérséklet, vérnyomás, ki a kedvenc politikusa és még néhány más adatot is.

Az adatokat egy hónapig gyűjtötték, amely úgy volt lehetséges, hogy a matematika tanszék fiatal adjunktusa is érdeklődött a feladat iránt és gazdag családba nőszülve némi támogatást szerzett a táblázat kitöltési munka „ösztönzésére”. A fizetség egy adag kísérleti homlok-festék volt, amelyet apósa üzeméből sikerült szereznie. Tehát biztosítva volt az adatok megszületése és pontosságát a számok egyenlőtlen eloszlásáról szóló törvénnyel ellenőrizték. Szerencsájük volt az ifjú arákkal, mert lelkiismeretesen végezték adatrögzítő munkájukat és alig akadt „trükközött” táblázat. Hiába a félelem beidegződése és a beigért fizetség hatása!

Az adatfeldolgozást a tanszék, világhálóhoz PPP útján kapcsolt, cloud-computing rendszerén végezték, a MATLAB segítségével, minden részletre kiterjedő programozásával és annak alapos ellenőrzésével. Végül a programozó-felhő kiváló munkát végzett és elkezdődhetett a feldolgozás.

Az első eredmények biztatónak látszottak, mert a foltok színe és nagysága, valamint a hozzá felvett adatok között határozott összefüggés, korreláció mutatkozott. Úgy érezték, hogy közel járnak egy új betegség felfedezéséhez, amely valószínűleg az ember állapotától függ és így a mért paramétereiből, hőmérséklet, vérnyomás, vízfogyasztás, pH-érték, stb. megállapítható, kimutatható. Úgy érezték Sellye professzor nyomán járnak, a stresszhez hasonló jelenség felfedezésének küszöbén vannak és már viszkett a tenyerük a Nobel-díjra számítva.

És akkor jött a krach, igen ahhoz volt hasonló, amikor a gép kidobta, hogy alacsony a korreláció ezekhez a paraméterekhez, vagyis nincs köztük elfogadható kapcsolat. Fuccs a Nobel-díjnak, jó lesz, ha elcsúsznak ezek után a kozmetika új virágzó ágában.

Heuréka, mondta Archimédész és azóta számos felfedező és felfedezést képzelő ember. Most sem történt másként, a matematikus adjunktus kiáltott így fel és örülten elkezdte verni a billentyűket és ördögien kavart az gérrrel.

Nem szaporítom a szót, észrevette, hogy a „mit csinált” oszlop egyes adatai és a szóban forgó folt magas korrelációs értéket mutat.

Az egész társaság nekigyürkőzött a vizsgálatnak és hihetetlen eredményre jutottak: a krumpli hámozásakor, a mosogatásakor, sőt a porszívózásakor is a foltok eltűntek, de a TV készülék bekapcsolása után röviddel a foltok újra megjelentek és akkor is, amikor háziasszonyunk a tükör elé ült a krémeket válogatni magára.

A heuréka most mégis tévedésnek látszott, és az archimédeszi fölös víz inkább a hullámból keletkezett, mint a kiszorításból. Hiszen tudjuk:

*Minden vízbe mártott test,
A súlyából annyit vesz,
Mint amennyi az általa
Kiszorított víz súlya.*

A TV talán sugárzott, vagy a porszívó dübörgése is okozhatta, esetleg a krumpliban lehetett valami, hiszen közismert a csírájának a mérgező hatása.

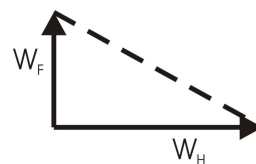
Az egész társaság magába roskadt, talán az egyetlen fizikushallgató kivételével, aki az energia és munka izomorfizmusával foglalkozott és a homloka többnyire folt-mentes volt, legfeljebb ha halványsárga. Nos, ifjú fizikusunk kétszer is heurékázott.

- Figyeljete ide, amint az közismert mindenhez energia szükséges, így a munkavégzéshez is: több munkához több energia. A mi adatforrásaink tehát mindig energiát fogyasztottak, többet-kevesebbet. Mit szólnátok, ha ez a folt-jelenség az elfogyasztott energiát méri, amely a folt színével arányos, vagyis fordítottan arányos, mivel például a krumpli hámozásakor eltűnik.

- Szóval akkor a porszívózás és a krumpli hámozás ugyanannyi energiát igényel, vetette ellen az egyikük és ezáltal tulajdonképpen elismerte a gondolat jogosultságát, azért, mert mindkét esetben eltűnik a folt.
 - Akkor alvás közben, amikor a legkevesebb az energia felhasználás a foltnak feketévé kellene válnia. Mi pedig ennek az ellenkezőjét figyeltük meg, minden esetben alvás közben eltűnt a folt.
 - Hát persze, ütött a homlokára a matematikus – nem volt folt rajta – mi is beleestünk az emberi gondolkodás elsőfajú csapdájába. Megfigyeléskor, valaminek a vizsgálatkor általában, automatikusan azt feltételezzük, hogy az érintett dolog statikus, de legalább folytonos, állandó és ez mindig fennáll, a vizsgálat előtt, alatt és utána is. Ráadásul arányosnak is gondoljuk, kétszer annyi idő alatt kétszer annyi, stb. Ha az arányosság fordított, az már legtöbbször komoly gondot okoz, De hát a valóság általában ennél bonyolultabb: nem lineáris, nem folytonos, nem statikus.
 - Az téveszt meg, hogy sokszor – bizonyos határok között – ilyen feltételezéseket tehetünk és akkor élhetünk ezzel az elsőfajú gondolkodásmódunkkal.
 - Igazatok van, de mit szóltok ahhoz, ha a mi foltunkkal kapcsolatban feltesszük, hogy alvás közben nem működik és így az egyik akadályt kiküszöböljük.
 - No és mi a véleményetek, ha folytatva fizikusunk gondolatmenetét azt mondanám, hogy az összefüggés nem az energiával, hanem a munkával van?
 - De hát ez ugyanaz, hiszen már mondtam, hogy e két fogalom izomorf, vagyis kölcsönösen egyértelmű megfelelés áll fenn köztük – reagált a fizikus.
 - Ez igaz lehet, de ne feledjük, az energiával szemben a munkát úgy fogjuk fel, úgy értelmezzük, mint valamilyen tevékenység végzését, tehát teljesítmény kifejtését bizonyos idő alatt – tűnődött a gondolon az adjunktus.
 - Akkor több teljesítmény, több idő, több munkát jelent és melleleg több energia is szükségeltetik hozzá – csapott le rá az egyik egyetemista.
 - Igen, így már helyre áll a fizikai világképünk és kaptunk egy bonyolultabb összefüggést, nevezetesen azt, hogy az elvégzett munka (W) a kifejtett teljesítmény (P) és az ezenközben eltelt idő (t) szorzata: $W = P \cdot t$ - nyugodott bele ifjú fizikusunk.
 - Azért ne essünk ismét a naivitás csapdájába és emlékezzünk semmi sem állandó, tehát ez csak arra az idő darabkára vonatkozik, amikor a teljesítmény ugyanakkora – tért vissz az alaphangra a matematikus.
 - Ha ezt a darabkát Δ -val jelöljük, akkor ez így néz ki: $\Delta W = \Delta P \cdot \Delta t$. A feladatunk „pusztán” annyi, hogy ezeket a pillanatokot összegezzük, amit így jelölünk: $W = \sum_i \Delta W_i = \sum_i \Delta P_i \Delta t_i$, és ez folytonos esetben az izgalmas és oly tudományos hangzású integrál-egyenlethez vezet minket: $W(t) = \int_t P(t) dt$.
 - No, ez szép volt gyerekek, redőzte foltalan homlokát az egyik, de mi van a folttal?
 - Azt mondjátok arányos a munkával? De, ha munka van, akkor a folt nincs, mi most munkát végzünk, hiszen senkin sem látok foltot: miféle munka ez, még csak nem is izzadok? – vette fel a gondolat fonálát az egyik bölcsészhallgató.
 - Hát éppen erről van szó! Ez valami olyan munka, amely az emberben, az embernek munka, de nem feltétlenül arányos az éppen hozzá felhasznált energiával és ráadásul hasonló a konyhát felmosó háziasszonyéval és az itt gondolkodó egyetemistákéval.
 - Na, és még azt is megállapítottuk, alváskor nem működik, valamint a folt eltűnik az itt említett munkavégzéskor – szögezte le a kivétel esetét valamelyikük.
- Most már megállíthatatlanul záporoztak a lényegyet hordozó következtetések:
- De megállapítottuk azt is, hogy a folt gyorsan tűnik el és lassan, fokozatosan jön elő megint és az idő múlásával változik a színe. Vajon milyen ez az összefüggés?

- Azt is megállapítottuk az adatainkból, hogy egyeseknél eltűnik a folt, függetlenül másoktól, vagyis egyes munkák a foltot gyorsan eltüntetik, míg mások nem befolyásolják, megint mások növelik, gyorsítják a folt színezését.

- Hát persze, világos, akkor kétféle munka van: $W(t) = W_H + W_F$ és ezek nem ellentettek, hiszen nem a kettő egyenlege a folt! Például ortogonálisak, vagyis egymásra merőlegesek, mint itt az ábrán.

- Akkor viszont van eredőjük, a szaggatott vonal, és az éppen a mi $W(t)$ értékünk lenne?

- Micsoda, mit mondtál, érték? Hát ez az! Heuréka, megint! A foltot eltünteti az egyik, míg a másik nem befolyásolja: vagyis eltünteti az értéket végző munka és akkor a másik pusztán meddő tevékenység!

- Hát akkor látjuk is már a lényegét, megfejtettük a rejtélyt! Valami belekerült a szervezetünkbe egyelőre ismeretlen módon és gerjeszti ezt a homlok foltot, amely nem működik alvásakor, és fordítottan arányos a valamilyen értelemben a végzett munkával.

- Úgy is felfoghatjuk, hogy az egyik munka színezi a homlokot, a másik pedig eltünteti azt?

- Látjuk, hogy a mi munkánk esetében a folt eltűnik és azt feltételezzük, hogy hasznos munkát végzünk, amelyhez hasonló a háziasszonyok házimunkája. Nevezzük ezt a W_H -nak, hasznos munkának, míg a másikat pedig W_F -nek, fölösleges munkának. Ez megfelel az eddigi feltételezésünknek, a kettő eredője az összes munkavégzés és a hasznos eltünteti a foltot, a fölösleges pedig létrehozza azt. Az erők aránya az elszíneződés mértéke és változásuk menete határozza meg a folt színeződésének a sebességét.

Kezdett megnyugodni a társaság és konklúzióra jutni az eset főbb vonalaiban:

- A munka befejezésétől még ugyancsak messze vagyunk, mert még nem tudjuk pontosan mely tevékenységek hová sorolandók és vajon mit fejez ki egyáltalán a felmérésünkkel szerzett tapasztalatokon túlmenően.

- Mégis jelentésünket meg kell tennünk a kutatás eddigi eredményéről és a továbbiakról döntsön az egyetem tudományos tanácsa. Hiszen ezt a munkát is szorgalomból végeztük!

A társaság elkészítette jelentését és a Tudományos Tanács kollektívan csóválta bíbor homlokú fejét, nem tudván mit kezdjenek az őket személyesen is érintett jelenség Neumann-társasági értelmezésével. Most is meghatározó volt a „miért pont én” kibúvó igyekezet, mint minden szokásostól eltérő esetben. Végül a Neumann-jelentés tartalma kiszivárgott és a Tanács megint megúszott állásfoglalás nélkül egy dolgot. De az ügy nem volt ilyen egyszerű, amelyről a továbbiakban értesülhetünk.

III. fejezet,

amelyben a zűrzavar a tetőfokára hág.

Közismertté vált a Neumann-jelentés, mindenkinek a homlokára van írva, hogy milyen munkát végez a társadalomban. Mint már említettem az egyetemista társaság, amelyik azt a bizonyos önkényes kutatást végezte, a Neumann János Emlékezetét Ápoló Társaság volt, ezért éppúgy közzétették kutatásuk eredményét, amint azt névadójuk tette a belső programozású számítógép elvével annakidején. Ezért is nevezték Neumann-jelentésnek. Volt is nagy felháborodás, éppúgy, ahogy a kapitalista gondolkodásúak tették az 1950-es években látva dollármillióik szertefoszlását a közkinccsé váló komputer-elv miatt.

A legfurcsább az volt, hogy az éppen hatalomba került ifjú győző is elkezdett baseball sapkában járni a kormányülésekre. Ráadásul felröppent, fölroppentették a hírt, hogy a zöldtrikós szélsőségesek chip besugárzó készülékhez jutottak, amivel manipulálhatták a beültetett chipeket. A figyelem elterelése és a szélsőségesek kiszűrése érdekében elrendelte a fő hatalmasság a chipek cseréjét, azaz kioperálhatatlansága miatt a régi kódtörlését és új chipek beültetését, amelyet elláttak a zöldek besugárzása elleni védelemmel. És ekkor tört ki a legnagyobb zűrzavar: az

elszíneződés a tetőfokára hágott, hiszen azt a mi kamionosunk chip-készlete, és nem a hírben foglaltak, okozta. Ezt azonban senki sem tudta!

Így aztán csak kevesen jártak tiszta homlokkal, sárga foltúak már többen voltak, de a túlnyomó többséget a baseball sapkások alkották. Ezek homlokszínei a narancstól a vörösig terjedtek, másoké pedig a zöldön át a kéken keresztül az ibolyáig terjedt. Nem volt kivétel, mert a színeket nem a multibatka-nyilatkozat, vagy a kreditpont-igazolás határozta meg. Kiürültek a parlamenti padsorok, üresen tátongtak a mozik, a diszkók és hasonló intézmények. Az események kezdtek gazdasági tragédiává válni, egyre többen újfajta válság tüneteit vélték felfedezni.

A parlament első intézkedése a baseball-sapka kötelező viselésének elrendelése volt, hogy ne tűnjön fel az ő sapkaviselésük és titkosított pótköltségvetést fogadtak el, amelyben multibatka milliókat és adókedvezményeket ígértek a kozmetikai gyáraknak a homlokfesték mielőbbi előállításáért. Hatalmas versengés folyt a háttérben a festék monopóliumért. Egyes körök már felvetették az aranyfedezetű dollár újbóli bevezetését is, mert a homlok-válság miatt a multibatka lassan már egy fabatkát sem ért.

Szerencsájukra a nyilvánosság előtti szereplést könnyű volt kikerülni, mert alig akadt olyan riporter, újságíró, aki ne kényszerült volna hasonló viseletre.

A kormány és a parlament együtt ráncolta szivárvány színeiben tündöklő homlokát és bizottságai közvetítésével, reformokat dolgoztak ki és utasítottak el, míg el nem fogyott az erre szánt pótköltségvetés. Végül egy szolidabb anti-Neumann programot fogadtak el. Már éppen halványulni kezdett többségük homlokszíne, – kezdett eltolódni a sárgább árnyalatok felé - de a folyamat hirtelen megszakadt, éppen akkor, amikor a program kidolgozása elismeréseként egyöntetűen felemelték saját járandóságukat. A homlokszín maradt, a pótköltség elfogyott.

Az anti-programnak tok-lex lett a neve, a készítő Tudósok Okos Köre után. A tok-lex két fő pontból állt, a tudományos magyarázatból és a kapcsolódó intézkedésekből.

A tudományos magyarázat sarkalatos része a Neumann-jelentés cáfolata, amely szerint kétségtelen bizonyítékok sora mutatja, hogy az tévedésen alapul, mint, például az illegális kutatási tevékenység esete, amely soha sem vezethet kielégítő eredményre és ráadásul azok névadójának egykori hanyagsága a kapitalista birtoklás terén, rossz példát mutatott az egyébként értelmes, igyekvő, de félrevezetett egyetemistáknak. A másik fontos tényezőt az úrkutató tokosok adták, akik szerint a Földet rendkívüli kozmikus sugárzás érte, amely a homlokon keresztül hatol be az emberbe. Az elszíneződés az ez elleni védelem: a szokásos bórszínűl távolabbi szín a nagyobb védelmet jelenti. Bizonyos tevékenységek csökkentik ezt az elszíneződést, amely reflexszerű, de éppen a káros sugárzás fokozottabb bejutását jelenti, amely egy eddig ismeretlen fertőző betegséget okoz. Az ilyen emberek többsége hasonló beteggé lesz, mint a Neumann-jelentés készítői. A TOK már foglalkozik a furcsa kettősség megértésén és az állami farmakológián már készül az ellenszer, amely világelsőséget fog biztosítani számukra.

Az intézkedések öt főbb irányt határoztak meg:

- A tudós megállapítások következményeként intézkedési terv készült, amelynek ugyan átmeneti jelleget adtak, de a határidőről nem történt intézkedés.

- A választási törvénybe belekerült a védettségi szín-vonal fogalma és értéke, mely szerint kizárólag a színskála érdeklődésre jobban számot tartó színeit viselők jelölhetők a választások során. A kizáró színeket a közönséges bórszínen kívül a sárga halványabb narancsba hajló és az enyhe zöldig terjedőben határozták meg. A pontos értékek a jogászok szokott értékadási módszereikkel készültek és a törvényekben pontosan leírásra kerültek. Érdekes megjegyezni, vagy talán nem is olyan meglepő, hogy a jelenleg is a hatalomban és környékén tevékenykedők színei a választásra jelölhetők kategóriájába estek. Ez is a törvényalkotók kiválóságát dicséri. A soron következő választás központi kampánya a „nyitott homlok” elnevezést kapta.

- Az intézkedési csomag szigorúan titkos része létrehívta a terrorelhárító hivatal fedőnevű intézményt, amely feladatául kapta a zöldtrikósok és az annak látszók hullasárgára változtatását

és a választási törvényben meghatározott kizáró színeket viselők adatregiszterbe vonását. Erre a munkára bizottságot neveztek ki, amely felhatalmazást kapott a hivatal beindítására és a szükséges számú külsős szakemberek bevonására és a szakértői tanulmányok elkészíttetésére. Az elhelyezést és a számítógép-hálózatot a skála-konzorcium biztosította 35 éves részletfizetési kedvezménnyel.

- Egy különleges ügyosztály feladatául kapta virtuális felhő létesítését, hogy a borszín homlokúakat közös, a társadalom érdekeinek megfelelő munkákban hasznosíthassák és esetleges eltévelyedéseiket a központi programtól ellenőrizni és megelőzni lehessen.

- A legtitkosabb feladat maradt a szín okok további kutatása, a katonai felhasználás lehetőségeinek tisztázására. Egyesek felvetették, hogy a színeket ki lehetne terjeszteni a katona teljes testfelületére a ruházat megtakarítása céljából. Azonban az államot ellátó ruhaipar ezt profit kiesésre hivatkozva megakadályozta. A felvetők a profit arányos multibatka esetleges elmaradása miatt javaslatukat visszavonták.

IV. fejezet,

amelyben kiderül az ok és levonjuk a tanulságot.

Megoldás? Mit várna tőlem a kedves Olvasó? Igazságot, a színek megszűnését, a hazugságok elmúlását, a batka fényesítését, esetleg batka szerzési módszereket? Sajnos egyikkel sem tudok szolgálni! Nem tudok, mert a történet nem az én adományom, a történetet az élet szülte, én egyszerűen csak kihallottam a szférák zúgásából és igyekszem hírül adni. Tehát nem az igazság derül ki, mint egy jól nevelt történetben, csupán a kiindulásra nyerünk némi magyarázatot. Íme:

Úgy kezdődött, mintha mese lenne, de azután valósággá vált, komoly valódivá. Szóval egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Statisztikai Hivatal, amelynek elnöke feladatot adott egy „békebeli statisztikusnak”, barátjának, dolgozná ki az egyes foglalkozások értékteremtő eredményességére vonatkozó táblázatát.

Az élen a köz számára legnagyobb értéket alkotó legyen, majd csökkenő sorrendben a többi, egészen a haszonképzés minimumáig. Ezeket kövesse azok rendje, amelyek javakat fogyasztva látják el munkájukat. A harmadik csoportba azok kerüljenek, akik értéktelen munkájuk miatt kizárólag fogyasztóknak minősülnek.

Statisztikusunk az ártatlannak tetsző foglalkozások és tevékenységek osztályozási rendszereire vetítette a foglalkoztatottak megoszlását és a jövedelmüket. Figyelembe vette az államnak, a bankoknak, és más adó- és illeték szerveknek, szabálysértési hatóságoknak befizetett összegeket. Kiszámította továbbá, hogy a mindezek után megmaradt összegek mely hányada maradt az országon belül, hazai áruk vásárlására és kultúrára, mivel csak ez a rész fordítódik a köz javára. Ebből még az idegen tulajdonosok által kivitt profitot is levonta és csak az így megmaradt csekélyke részt vette figyelembe.

Nem részletezem tovább a munkát, csak annyit mondok még róla, hogy a skáláját plusz egy és mínusz egy közé arányosította úgy, hogy az értéket teremtőket a pozitív oldalra helyezte az értékteremtésük nagysága szerint. A nulla alá azok kerültek, akik többet fogyasztottak, mint termeltek, a fogyasztásuk szerint, de arányosítva a munkájuk hasznával. Végül a harmadik csoport - az értéktelen tevékenységűek - a munkaarányosítás miatt a mínusz egy értéket kapták. A munka a terv szerint elkészült, de a hivatalvezető egy véletlen balesetben váratlanul elhunyt.

Az eredmény, a megbízás szigorú titkossága folytán, még inkább személyes kapcsolatuk okán ismeretlen maradt. Statisztikusunk az így elkészült rangsort élete fontos alkotásának tartotta, önérzete felülkerekedett félelmén és munkáját egy biodrive-ba írva elrejtette. A férjeknek azonban még ebben a korban sem lehetett titka a feleségeik előtt, így az asszony tudott a rejtekről, tudta, hogy valami okosság van abba a kis rizsszemnyi tokba gyömöszölve, ha rejtegetni kell.

A sejtés, amely főnöke balesetét okozta elérte a mi statisztikusunkat is valamilyen titok szolgálat képében. Műveltségükre legyen mondva, hogy előbb cselekedtek, mint kellett volna, de a titok

nem tudódott ki. Az asszony, mint mondtam figyelmes, okos asszony volt és ráadásul régi neveltetésű, így bosszút esküdött. A biodrive-ot tokjából kivéve a kamionban a chipet szállító medencébe dobta.

A többit már tudjuk. A véletlen a chipek színérzékenyítését zavarta meg, amely, a nem ritka szimmetrikusság folytán a színskála közepétől, a természetes bőrszíntől, mindkét irányba okozta az elváltozást. Miért a homlokon? Másutt, kevésbé, vagy egyáltalán nem látható helyen is lehetett volna, de akkor ez a történet sem keletkezhetett volna. Talán még az is elképzelhető, hogy elváltozások vannak az embereken a munkájuk értékessége, vagy más szempont alapján, de nem olyan feltűnő helyen, mint a homloka, ezért nem nyilvános, mint itt. Ennek eldöntését mindenki maga elvégezheti saját magán. Az egyszerű, józanész csodákat képes művelni.

V. fejezet,

amelyben befejezésül a Neumann-társaság ismét színre lép.

A percepció az ontológia olyan területe, amelynek konstanciája a szubjektum saját belső esszenciájával integrálódva sajátos, de mégis objektív jelenséget alkot. Némelyek merészelik ezt lelkiismeretnek, az igazságkeresés natura perceptronjának nevezni – fejezte be evvel a zárómonddal beavató előadását a Társaság új tagja, a minap kinevezett fiziológiai adjunktus.

A jelenlévők megtapsolták és a kérdések csak úgy záporoztak hozzá, de már közérthetőbb nyelven a külső és belső érzékszervek működését illetően. Így sikerült megtudnunk, hogy a közismert öt érzékszerven túl másokkal is rendelkezünk, mint például az egyensúlyi helyzetérzékelés, vagy a riasztó jelzők és más, belső szervek, a fájdalomé például.

Megtudtuk azt is, hogy az érzékszerveink általában tudat függetlenül, fáradhatatlanul és szüntelenül működnek. a tudatunkkal átmenetileg befolyásolhatjuk, vagyis amikor kimondottan rá figyelünk. Az érzékeléseket az agy tárolja, ez szintén tudat független, sőt ezeket az agyunk feldolgozza és mindig adódik belőlük valamilyen összesítés. Ez a summázat más, tanult tapasztalatokkal ismét csak integrálódik, ezt nevezzük lelkiismeretnek. A lelkiismeret úgy válik tudatossá, hogy befolyásolja az embert, hat a cselekvéseire. A lelkiismeretet átmenetileg háttérbe lehet szorítani, sőt a cselekedetei szempontjából az ember egész életében korlátozhatja, de attól az még létezik és működik.

Megtudtuk, hogy léteznek lelkiismeret kijelzők, például a szem a lélek tükre, vagy idegességében reszket a keze, beleizzad valamibe, elvörösödik a hallottaktól, meglepetésében csak dadogni tud, és még sorolhatnánk.

Nyilvánvaló, akkor, hogy a mi homlokjelzőnk felfogható, mint egy lelkiismereti kijelző, amely a munka minőségének mértéke. Miért is ne keletkezhetett volna egy új ilyen elem, éppen ebben a mi korunkban, amikor létfontosságúvá vált a mindannyiunk javára végzendő értékteremtés. Legyen színes a homloka mindenkinek a saját lelkiismerete objektivitása útján, tehát érdeme szerint. Akinek pedig természetes marad, annak az élete lesz színes a hasznos értékteremtés révén. A mi kis statisztikusi beavatkozásunk a „homlokszín a munka tükre” lelkiismereti kijelző teremtésének katalizátora volt.

Munkára fel, tehát kedves baseball sapkások! Aki a sapkát leteszi, más erkölcsösségekre is képessé válhat! Talán még a chip-gyár munkásai is új munka után nézhetnek.

~~~~~